

M. Dolors Sitjes, nova superiora provincial

Parlem amb la germana M. Dolors Sitjes, recentment escollida superiora provincial de la Congregació de les Germanes Carmelites de la Caritat de la província de Girona.

Des de començament del mes d'abril, la germana M. Dolors Sitjes, responsable del Servei Religios de l'Hospital, fa el servei de superiora provincial de la Congregació de les Germanes Carmelites de la Caritat de la província de Girona. Tot i això, compagina aquesta nova responsabilitat amb la seva tasca al Servei Religios del centre, encara que amb una dedicació horària més reduïda.

M. Dolors, explica'ns en què consisteix la teva tasca al capdavant de la Congregació.

La meva tasca consisteix fonamentalment a vincular les nostres comunitats de la província de Girona amb el govern general de l'Institut, que té la seu a Roma, i a dinamitzar la vida d'aquestes comunitats. Però, malgrat que tingui la responsabilitat de ser al capdavant de la Congregació per un període de tres anys, no treballo sola, sinó amb un equip de germanes.

Hem optat per Jesús i el Regne, i aquesta opció ens porta a viure en comunitats autènticament apostòliques. Però, com en tot, tenim el risc de caure en la rutina i la mediocritat. A l'Equip Provincial se'ns demana estar-hi especialment atentes i vetllar perquè no sigui així. Ens cal procurar afavorir un "estil" que ens ajudi a mantenir-nos constantment en actitud de diàleg entre "Carisma" –do rebut per Joaquina de Vedruna– i "Realitat" –urgències i necessitats que avui té plantejades la societat–.

Quins serveis realitzeu des de la vostra Congregació?

Els nostres serveis són amplis i plurals. En aquests moments has de comptar que tenim cases i germanes a tots els continents, i les realitats i circumstàncies dels llocs són molt diverses.

Et diria que tenim un "servei" o "missió" única: l'evangelització, i a partir d'aquí s'obre un gran ventall de petites o grans accions. Accions que, segons el nostre Carisma en l'Església, realitzem a través de l'educació i de la cura de la salut. Treballem en hospitals, cases d'acollida i de protecció de menors, llars d'infants, centres educatius i escoles, residències de vells,

tallers ocupacionals o altres activitats, depenent del lloc on estigui ubicada la comunitat.

Quantes germanes sou?

A tot el món en som 2.300, i a la província de Girona 124, repartides en 17 comunitats, la majoria constituïdes per entre 5 i 7 membres; és a dir, són comunitats més aviat petites. Una de les altres característiques de la nostra província és que estem majoritàriament en poblacions d'entre 4.000 i 12.000 habitants. Això fa que puguem dur una vida de relació molt estreta amb la gent del poble, participant en les activitats que s'hi fan, ja siguin actes lúdics, culturals o religiosos.

Des del punt de vista personal, com vius aquest canvi?

El visc com un "nou moment" de la meua vida. Un moment que, sense al·ludir a les dificultats i al sofriment que hi trobaré, m'enriquirà i aportarà creixement i plenitud a les diferents dimensions que configuren la meua persona. D'això n'estic segura; ja en tinc experiència. Quan vaig marxar a Itàlia, també em feia mandra i vaig sentir por, inseguretats, temors... i que beneïta hauria estat si m'hagués deixat paralitzar per aquests sentiments! Però, tot i això, he de confessar que aquell canvi el vaig veure més clar, potser perquè ja el tenia molt més discernit. Aquest m'ha agafat força de sorpresa i necessito temps per fer-me'l meu i estimar-lo.

En aquest moment hi ha dos elements que m'ajuden a posar dedicació i amor a aquesta nova tasca: la lectura d'un llibre que es titula *Gràcies a la vida*, de John F. Demartin, i el lliurament de la meua voluntat a Déu. Aquest lliurament a vegades és molt fàcil de viure, perquè les dues voluntats coincideixen. Ara, quan les voluntats no coincideixen, és ja molt més difícil. I voldries tenir la certesa, seguretat i confirmació del sí o no que dones.

En l'àmbit professional, què t'ha suposat aquest canvi?

M'ha suposat força, per no dir molt. Tot i que continuo treballant, he d'organitzar el

servei de manera diferent i canviar també les estratègies d'intervenció. Em sentia molt bé donant tot el que sóc i tinc aquí a l'Hospital, i tot allò que tingués relació amb la preparació professional que fa alguns anys he adquirit. Havia optat per això i no necessitava pas fer més coses. A més, rebia molt més del que donava. Ara, vulgues o no, la forma de ser-hi i estar-hi ha canviat. I això em costa. Jo mateixa sento que em resisteixo a acceptar aquest canvi.

No obstant això, des del començament em vaig plantejar que havia de separar molt bé les dues activitats i, mentre m'ocupés d'una, havia de dedicar-m'hi de ple, sense pensar en l'altra; altrament, corria el risc de fer-ho malament. El treball que faig amb els malalts m'ha ensenyat a viure cada moment com a instant únic i irrepetible, que et convida a posar-t'hi sense altres preocupacions ni divisions. I, des de fa temps, procuro viure-ho així. Al llarg del dia, al cor hi percebo pau, serenitat, alegria, joia de viure... I, per a mi, aquests sentiments són importants. Els llegeixo com a confirmació que estic en el camí de Déu.

Què creus que pots aportar a la Congregació?

El meu entusiasme per Jesús i el que suposa viure segons el seu projecte, la reflexió, l'aprofundiment, la vida interior. I també la senzillesa, el gust per compartir, l'actitud de diàleg.

Però no és només una situació d'aportació, sinó que jo també rebo i, per tant, podré viure des d'una actitud agraïda. Per mi, saber dir gràcies és molt important.